

[Peter Nielsen.]

465 kr. til fuldstændig skattefrihed, medens en skattepligtig indtægt på 50.000 kr. blot vil få en nedsættelse fra 24.145 kr. til 23.650 kr.

Man vil måske heroverfor anføre, at det samlede skatteprovenu dog ikke er nedsat væsentligt. Det kan ikke være målestokken. Problemet må være, hvor stor en del af folks indkomster samfundet inddrager, og ikke egentlig, hvor meget det samlede beløb vokser. Her må der jo tages hensyn til, at Danmark også stadig vokser befolkningsmæssigt og bliver rigere; der bliver flere skatteydere, og de tjener mere, men der bliver også flere tjenestemænd og pensionister, der også skal have andel i velstandstigningen, og kravene til den fælles samfundshusholdning stiger dag for dag hos alle befolknings- og erhvervsgrupper. Vi skal i morgen behandle et særlig grelt eksempel herpå i det høje ting.

Bedømmelsen af, hvor store skatter der er i et samfund, må ske ved at udregne, hvor stor en part af nationalproduktet staten inddrager til sit forbrug, og her ligger Danmark fint placeret set med en skatteydere øjne.

Noget andet er, at vi har et for knudret skattesystem, der bevirker, at skatterne for mange kan virke ulidelige; det er derfor naturligt, når man ved en udskrivningslov mener at kunne mildne skattetrykket, at man så særlig prøver at lette det dér, hvor det virker mest uretfærdigt. Man kan selvfølgelig kun mildne, ikke løse problemet, thi her skal en egentlig skattereform til, og her er der som anført kun tale om en vis form for skatteomlægning. Men når den foretages, er det rigtigt at prøve at mildne på de særlige problemer, og jeg er glad for, at dette forslag også vil gøre dette.

Vi har for tiden 3 særlig iøjnefaldende skatteproblemer. Vi beskatter for mange, også dem uden egentlig skatteevne. Vi har det kedelige sambeskatningsproblem, og merindkomster ved overarbejde m. v. beskattes også for stærkt.

Det foreliggende lovforslag mildner i høj grad på disse tre ting, og for at der stadig ikke skal være nogen misforståelse, ønsker jeg meget, at en gennemførelse bliver mulig.

Bestemmelsen om, at bundgrænsen hæves til 7.000 kr. for forsørgere, vil betyde, at

folk med ca. 9.000—10.000 kr. i skattepligtig indtægt bliver skattefri til staten, og har man f. eks. 2 børn, vil børnetilskuddet her kunne betale skatten af ca. 4.500 kr., således at et ægtepar med 2 børn ikke bliver beskattet af den del, der ligger under 13.000—14.000 kr. i egentlig indtægt. Når vi har de relativt høje vareafgifter, er det også nødvendigt at give kompensation her, og jeg er af den formening, at skal vi gå videre ad skattelettelsesvejen, må det særlig være bundgrænsen og børnetilskuddene, man må have opmærksomheden henvendt på.

Mange lande har jo taget børnetilskuddene helt ud af skattelovene, idet de betragtes mere som en social ydelse. For mig er det forholdsvis ligegyldigt, hvilken lov der hjemler disse tilskud, blot de har den fornødne højde. Argumentet om, at det er moderen, der skal have dem udbetalt til børnene, for at de ikke af faderen skal bruges til skattebetaling, synes jeg ikke er særlig overbevisende. Vi skal vel ikke til at blande os i den enkelte families indre økonomi. Vi har jo bestemmelser, der kan hindre åbenlys misbrug af børnetilskud, og det er jo heldigvis i forsvindende få tilfælde, disse bestemmelser må tages i anvendelse. Vi har her i Danmark lige så ansvarsbevidste fædre som mødre.

Sambeskatningsproblemet vil med forslaget her være løst for de fleste, men består selvfølgelig fortsat for de større indtægters vedkommende. For nylig blev der fejret et celebret såkaldt polsk sølvbrullup i den københavnske teaterverden, og den polske sølvbrudgom skrev en kronik om polsk kontra dansk ægteskab set i skattemæssig belysning. Det er vanskeligt at tilbagevise hans argumentation, og det må være en opgave i fremtiden at sørge for, at man skattemæssigt ikke straffes, hvis man vil leve i såkaldt tugt og ære i et dansk ægteskab.

Problemet er dog nu løst for folk med fællesindtægter op til 25.000—27.000 kr., og forslaget her vil betyde en løsning for indtægter helt op til 33.000—35.000 kr. ved, at proportionalgrænsen foreslås hævet fra 18.000 kr. til 22.000 kr. Der vil selvfølgelig være folk med så store indtægter, at der stadig eksisterer et sambeskatningsproblem, og det må så senere løses, men forhåbentlig ikke ved, at man afskaffer al progression i vor skattepolitik. Selv om det er manges